

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPAÑOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LA PROFESSÓ.

—Vamos passi, dona, y no dongui empentas...
—Ay, ay, no tingui por, senyora, que no la tacaré: ha d'entendre encare que no porti gorro que vaig tant neta y endressada com pugui anar vosté.
—Passi, passi; m'estimo més quedarme aquí darrera.
—Sí, ja fá bé: no fos cas que passés algun inglés.
—¿Qué vol dir?
—Potser la modista.
—Fassa 'l favor...
—Ben net, ván mudadas y potser encare dehuen lo rosegó de pá que porten al ventre.
—L'hi dich que calli y no m'apreti tant, que s'está talment sobre meu.
—Senyora Quiscarria, si vol estar ample vajissen á la Esplanada.
Y aixis per aquest estil se n' senten cent per un diner. Aquí trepitjada, cop de colze per allá, xisclets de oriaturas, requiebros, sospirs, renechs, crits de «¡Ginestal!»... «¡Qui vol seure!»... Una véu cascada y esgarrifosa cridant, «¡Carmetlos de goma, al bon carmetlol!»
¡Mare de Déu quin burgitt!
Los carrers están plens de gom á gom: las aceras ocupadas per mobles de seure, de diverses formas més ó menos cómodas s' ván omplint civilment, mentres al

davant dels que seuen, s' hi colocan los soldats, drets y serios á primera hora, motxos á la segona y al últim tots arronsats com si 'ls fessin pessigollas.
De tant en tant, alguna renglera de gent assentada té d'aixecarse per deixar pas á n' els que ván cap als pisos, á pendre puesto en algun balcó abont s' hi vehuen més personas que ferros á la barana. Tothom hi está de cantell, com si la professó hagués de passar pel clatell del vehi; y no obstant, de que ni la respiració hi cap, per aixó s' fá puesto pels que venen. És un cop al any y tothom té de mortificarse!
Generalment los amos de la casa, tot ho vehuen menos de professó; pero res se 'ls ne dona, puig s' aconsoan de tot mentres las visitas sigan lluidas. Si aixis ho logran, de tant en tant surt l' amo del pis, mirant ab sonrisa de satisfacció los balcons dels altres vehins, semblant que volgués dirne:—«Lo men es lo més lluhit.»
La gent comensa á impacientarse, la canalla acaba la ginesta avans d' hora, y el curs se vá espessint; algun dels més impacients aixecantse de puntetas, torna á baixar tot desenganyat, exclamant:
—Encare no.
Al últim tothom se belluga. ¡Ja vèl! ¡Ja es aquí!... y tot d' un plegat queda 'l carrer net. Molts que ab prou trebells s' habian colocat davant de alguna escaleta ó entrada de carrer, creyentse estar tranquils, se troban son terreno invadit; y 'ls qu' eran davant-se quedan ab dos rengleras de curiosos que ab menos penas conquistan lo millor puesto.
«Trampas... tram... pas... tot son tram... pas...»
¡Ja vèl ja es aquí!...
—Noy, séu, que 't trepitjarán. Estigas quiet.
—Mamá, donguim més ginesta.
—No n' hi ha, séu.
Tram... pas... tram... pas... y ¡pam! Municipals de caball, després los gegants, y ja tenen la professó.
Cada any es igual, més ó menos llarga, més ó menos lluida... las mateixas caras; la vanitat y la tonteria; ventalls de palma, tipos d' auca, algun de presumit que 's rissa, quatre colegis, sis neos, uns quants militars ab alló de aquell redolí...
Lleva el pendon principal el capitan general.
Després vé la custodia, ab lo pèsol y tot, y en acabat, la carrossa, tropa, y velsiaqui la professó.
Tothom ne surt tip y fastiguejat, y ab 'la resolució de no fer cap pas per veure la del any vinent.
Vostés dirán: Pero 'ls carrers son plens, y 'ls balcons també, senyal que hi ha aficionats.
—Sí, efectivament, tothom 'ho té per una diversió y tothom vá á véurela, ¡sabem perqué?
—Digui.
—Perque no costa un quarto.

DOS ESTUDIANTS.

Per donarlos á coneixe als fills, es necessari avants donarlos á coneixe 'ls pares.
L' un es lo manescal de un poble de la provincia de Tarragona que cansat de tractar ab bestias, aspira á una cosa molt laudable, y es que 'l seu fill no tracti més que ab personas, y por lo tant, l' hi fá seguir la carrera de medicina.
—Los animals, diu ell, no enmalalteixen tant com las personas: la carrera de metje dona més y es més lluhida. Es la carrera més elevada. L' advocat disposa dels interessos; lo metje de la vida del próxim.
L' altre, á copia de negociar ab quincalla, y qui diu ab quincalla diu ab tot, betas y fils, botons y agullas, cantis de llaua y terrissa, robes y calsat, eynas de totas menas, sofre per las vinyas, etc., etc., s' ha fet una rendeta y viu com un general. Aquest vol que 'l seu fill 'l tiri per advocat, perque com ell diu:
—Mentres hi haja homes hi haurá disputas y plets. Aquesta carrera es un d' aquells generos que no passen may de moda.
Ni l' un ni l' altre han consultat la vocació dels seus fills: si l' haguessin consultada ja haurian trobat que servian per una cosa. Precisament tots dos tenen la mateixa disposició.
Al Café d' Espanya, quan ells agafan lo taca, tots los jugadors tremolan, com los carlins quan en Cabriretty desenvainava l' espasa.

Un dia 'l quinquillaire vá venir á Barcelona pels seus assumptos, y 'l fill vá acompanyarlo de l' un de posít á l' altre per fer varias compras.
—¿No 't destorbas pas? vá preguntarli 'l seu pare.
Mira noy, que primer es la obligació que la devoció...
—No; vá dir lo fill, que 's proposava treure'n alguna cosa, sentli companyia y amoiçantlo: la llissó de demá ja la sé.
Passavan pare y fill ab la tranvia de circuvació per la plassa de l' Universitat.
—¿Que es aquest gran edifici? vá preguntar lo pare.
—Es un quartel, vá respondre l' estudiant.
—Y tot aquell jovent que 'n surt?
—Son cadets, que per cada dia ván vestits de paisá.
L' estudiant de lleys se creya qu' encare l' Universitat era al carrer del Carme.
Lo manescal vá tenir més sort que 'l quinquillaire. Aquest al menos vá descubrir alguna cosa sobre la conducta del seu fill.
«Pare, vá escriurelli: envihim cinch duros que baig de comprar un tractat de fisiologia.»
Lo manescal, per conducto de un vehi del poble, vá enviarli un tractat de fisiologia nou y per tallar, per teneixent á un fill del mateix poble que vá morir sense acabar la carrera de metje.

J. DEAN.

«No t'cregas, fill meu, l'hi deya, que t'envio aquest llibre per estolviarme 'ls cinch duros: l'hi comprat per socorre a una familia desgraciada. Estudia fonsa y tú mateix hi trobaràs en ell la recompensa.»

L'estudiant va pendre aquesta promesa en sentit figurat, y veient que 'ls cinch duros no hi anavan, va tirar lo llibre de revés a un recò.

Acabat lo curs va anarse'n a casa seva.

—¿Qué tal ha anat l'examen de fisiologia? va preguntarli 'l manescal.

—Molt bé.

—¿Y qué me'n dius de la recompensa que has trobat al llibre que vaig enviar-te?

L'estudiant va dir que no sabia de qué l'hi parlava.

Lo pare va demanarli 'l llibre, y 'l va trobar que ni menos havia tallat los fulls. Llavors agafant un ganivet va obrir la página 49, y va ensenyarli un billet de banch de cinch duros.

—Com que no te l'has mirat en tot l'any, aquesta es la causa que no l'has trobat.

L'estudiant de medicina va baixar la cara avergonyit.

Y 'l manescal, justament indignat, va exclamar:

—Ja veuràs, noy: això de seguir carrera ho deixarem corre. Desde demà t'posas lo devantal de cuyro y a ferrar animals.

—¡Pare!... va exclamar l'estudiant ab tó de súplica.

—Es inútil: digas lo que vulgas, això 'm basta y estich resolt. Jo faré com aquell que va assistir a una fonda y demanà dos ons.

—¿Los vol ab truita?

—No cá, no 'm fums beco que 'ls vull ferrats.

Jo també 'ls vull ferrats, y per aixó, desde demà a la botiga!

A. DEL F.

LO PRIMER AMOR.

—¿Qué t'passa, nineta mèva?

—¿Cóm es que la cara teva demostra tant viu d'olor?

—¿Cóm es que no 'm dius, filleta, la pena fonda y secreta que s'abrige en lo teu cor?

Tú que tant alegre estabas, tú que sempre t'adornabas ab las rosas del jardí, ¿cóm es qu'ara trista ploras, y passas eternas horas sense may ton llavi obri?

—No 'u sèl Tinch l'ánima plena d'una estranya y negra pena que no 'm deixa sossegar: lo meu cor bat ab violencia; miro trista la existencia, y sols m'agrada plorar.

Sens dormir, mon cap somia, y davant meu nit y dia veig l'imatje d'un pastor. Mare... potser jo deliro: pero sempre que me 'l miro, me sembla que 'm fuig lo cor!

—Vina aquí, filleta mèva: ja comprénch la pena teva; no ploris més, aisa 'l cap, filla mèva idolatrada... ¡Pobreta; está enamorada, y l'àngel de Déu, no 'u sab!

C. GUMA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

INAUGURACIÓ DEL TIVOLI.

Lo Tivoli, aquest teatre que va comensar ab un escenari colocal al aire libre, entre 'ls arbres, y tot lo més sota una vela, després de haver vist substituïda aquesta tela ab un tinglado y després de haverse traslladat acostantse a Barcelona, fent al revés de molts altres que al mudar de casa s'acostan cap a Gràcia, lo dissapte de la senmana passada va presentarse restaurat de una manera brillant, y fent la pols a tots los teatros del Passeig de Gràcia.

Es un teatre afortunat que cap a sas vellesas se posa a fè 'l senyor, lluhint la seva fortuna. Avuy es gran com una catedral, ó millor dit, es lo Liceo dels teatros d'istiu.

Si s'acostan a l' Ignaci, lo seu afortunat propietari, y l'hi preguntan:—¿Quanta gent hi cab? Los hi respondrà:—Molt cómodament poden seurhi trenta set centas personas.

Y es molt cert: poden seurhi cómodament y sentir y veure la funció, porque 'l Tivoli en compte de pendre aixamplantse, ha guanyat en condicions acústicas y de visualitat. La platea ha baixat de nivell, presentant una pendent molt ben calculada, ab la qual los palcos haixos dominan perfectament l'escenari, y las cadiras destinadas al públich gosan d'aquella agradable illi-

bertat, que ha sigut sempre l'atractiu principal del públich d'istiu.

Una hermosa galeria de primer pis, terminada ab un inmens galliner ó *paraíso* com diuben los castellans, al mateix temps que dona al teatro millor cop de vista, ofereix gran comoditat pel públich que vol veure y sentir la funció.

Finalment; lo sostre está format per un *cielo raso* molt ben dispostat que dona al local inmillorables condicions acústicas.

Respecte a la part decorativa no cal sino dir que ha corregut a càrrech de 'n Soler y Rovirosa. Los tons verdosos, pero de aquest vert clar y suau, que sense danyar a la vista dona espay y frescura, combinats ab filets daurats predominan en lo decorat del Tivoli. Los aparatos de gas colocoats en los péus drets convertits en hermosos pilars son també daurats y elegants. La barana de la galeria es bombada, oberta y daurada. La boca del escenari es un *crostissam d'or* combinat ab lo color blanch. Y 'l telò de boca, simulant un tapis en lo centro del qual hi campeja una vista de Tivoli, prop de Roma, es una verdadera obra d'art.

En una paraula: lo Tivoli es un teatro elegant y aristocràtic que respira grandesa y bon gust. Ha suprimit, y ha fet bé, lo ral d'entrada. Avuy l'entrada costa un ral y mitj los dias de feyna y dos ralets a las festas, y aixis y tot es molt barata.

Hi funciona la mateixa companyia de zarzuela dels altres istius ab algunas modificacions: la Pepeta Matheu, la Viada, en Colomer, en Puig, en Roca, en Jimeno, en Palá (aquest es nou en la companyia) y alguns altres artistes apreciables; y aixis com los anys anteriors davan no més que tres actes, aquest any ne donan quatre, y 'ls intermedis son més curts.

L'inauguració va efectuarse ab l'estreno de una obra, *Lo Matrimoni civil*. Lo públich del dissapte no la va rebre molt bé; lo del diumenje a la tarde va aplaudirla, cridant a l'autor a l'escena, y 'l del diumenje a la nit va escoltarla ab fredor.

¿Qu' es lo *Matrimoni civil*? Un arreglo del francés, consistent ab un doble matrimoni de una noya jove ab un vell y de una vella ab un jove, fet a disgust dels dos joves, que s'veuhen obligats per las circunstancias. Un senyor, per venjarse de la vella que l'ha desdenyat, cambia 'ls contractes, cosa molt facil de fer en lo teatro; pero molt dificil en la vida real: després s'avé ab los cotxeros y ab los convidats y fa portar respectivament la núvia del un a la casa del altre. Aixó dona lloch a un número d'escenas de color vert, fins que al final se descubreix lo cambi dels contractes y 'ls joves s'uneixen y 'ls vells també; pero per edats, y no se sab si 'l secretari del jusgat municipal y 'ls testimonis van a presiri.

Com se deduheix de lo expressat, la tendencia de l'obra es desastrosa y no sembla escrita per un liberal, sino per un reaccionari. *Lo matrimoni civil* may s'havia fet tant a la pata llauna com l'autor suposa, sino ab molta formalitat, sent impossibles las equivocacions garrafals que forman lo nus de la trama.

Lo llenguatge es vulgar, sense finesas; y entenga 's que no voldriam que 'ls personatjes del poble parlessin senyor; pero si que 'ls autors sapiguessin triar las paraulas, conservant lo carácter de cada personatge sense incorre en lo defecte d'escriure tot lo que s' diu, ja que molts cosas que s' diuen no son dignes d'escriure 's.

Respecte a la música tampoch lo mestre Martí ha estat a l'altura del seu talent y de algunas produccions que avants havia compost. En la present l'hi falta originalitat y distinció. No hi ha un sol motiu que 's destaqui y que pugua ferse popular.

Y veus' aquí explicada l'actitut reservada y hostil del públich de la nit, y la complacencia del públich de la tarde del diumenje, que va aplaudir los rasgos més groixuts de aquesta obra desgraciada.

De passada 'l diumenje a la nit varem veure una joguina del actor Sr. Palá, titulada *Un capdell*.

No té pretensions y fá riure molt. Tota ella 's funda en una serie de *quid pro quos*, que sempre fan efeete sobre l'escena, y l'autor n'ha tret tot lo partit qu'era d'esperar, desarrollantlos ab verdader ingení.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Havia comés un oficial del exercit francés una petita falta de disciplina y 'l general Junot va amenassar-lo ab son bastó de mando.

L'oficial tenia genit, y va treure's una pistola disparant contra 'l general.

Afortunadament no va sortir lo tret.

Lo general, comprenent llavors que havia obrat molt malament alsant lo bastó, exclamà:

—Queda arrestat per tres dias, senyor oficial: aixis l'hi ensenyaran un'altra vegada a portar las armas corrents.

Felip II envià a buscar un dia al célebre matemàtic Jacomé de Trezzo, a qui l'hi devia 'l rey bastants quartos.

Jacome no va acudirhi, y 'l rey l'envià a buscar per un oficial ab ordre de acompanyarlo.

Al presentárseli 'l matemàtic, Felipe II, ab cara de prunas agres va dir:

—Vamos a veure; ¿quina pena mereix lo criat que no compareix quan lo crida 'l seu amo?

—Senyor, respongué Jacome de Trezzo, lo criat que fassa aixó mereix que se l'hi pagui lo que se l'hi deu y que se 'l despatxi desseguida.

Beranger, lo célebre autor de las cansons, que passarán ab lo seu nom a la immortalitat se passejava un dia pel *Palais Royal* en lo moment en que Viennet, l'autor de algunas aplaudidas tragedias, anava en direcció oposada.

—¡Hola! va dirli Viennet. ¡Ditxosos ulls que 'us pugan veure!

—Feya tres mesos que no sortia.

—Y aixó ¿Qué heu fet en aquest temps? Alguna nova cansó?

—¡Una nova cansó en tres mesos! ¿Que 'us figureu qu' escriure una cansó es tant facil com escriure una tragedia?

—¿Perqué no treballas? l'hi preguntavan un dia a Carlos Altadill.

—Perque 'es inútil, responia. Quan vaig neixe vaig trobar que tot lo del mon ja tenia amo, y que tothom estava dispostat a defensar lo seu, y aixó va desesesperarme.

Pochs dias després de la revolució de Setembre, 'l general Prim va desembarcar a Barcelona.

Una de las cosas que féu fou dirigirse al taller fotogràfic de Moliné y Albareda per treure 's un retrato.

Després de pendre 'l general la actitut convenient, quan lo fotógrafo destapà l'objectiu de la cámara obscura, digué aquest lo que ja tenia per vici y ab ell casi tots los operadors fotografos.

Al destapar exclamà:

—Vá.

Y 'l general Prim, instantáneament, sense perdre la posició, ni moure 'ls llabis digué:

—¡Vinga!

F. NAT.

LO GUANT.

Alfombra d'hivern y estiu
Que tapas mans desgraciadas,
Y a voltas, fins las cremadas
D'una raspa, pel l'eixiu,

Y entre 'l luxu d'algun ball
En mitj de mils llums lluheixes
Y ab ta pell fina cubreixes
Las duricias d'algun mall;

Lo sabatè t'vol ab gust
Trobant en tú son consol,
Quan la furtó del *ninyol*
Ofega 'l teu botó just.

Tú ocultas cops d'estisora
D'algun sastret ó modista,
Lo fum d'estampa al caixista,
Y fent serveys a tot'hora

La coqueta t'aprecia,
La eleganta t'porta lleu
Y desde 'l soldat al rey
Mostran per tú simpatia.

Joves, vells y fins quixalla
Duhent guants ne van tots tous,
Y quan s'inauguran Pous
Encarregan lo guant... PALLA.

Qu' es necessitat primera
Gastar guants, per mf es rahó:
Desde 'l més bonich saló
A la bruta *llumanera*.

Es per mf un mob e precís
Que no 'm pot negar ningú,
Tallarne un dit es comú
Per un tall ó panadís

Trobantse un hom en certs cassos
Que per altre es insultat
Per venjar sa dignitat
¿Qu' es lo que fá?—*Un gant pels nassos*.

Y molts per tapar sas mans
Passan las déu mil desditjas:
Home hi ha que no dú mitjas
Tant sols per poder dur guants.

EDUART NOVELL.

ESQUELLOTS.

Lo Liceo 's despedeix malament. Després de la *Aida* que va anar bé y del *D. Govianni* que va anar tal qual, diumenje varen posar *I puritani* que va donar lloch a una inmensa xiulada.

—Aixó no son *I puritani*, va dir un filarmónich, sino 'ls *Impuritani*. May he sentit una profanació més impura.

Som a dijous de la senmana passada: l'Ajuntament celebra sessió: lo Sr. Durán cap al tart demana la paraula; lo Sr. Fontrodona, passa a la presidencia. Tocan tres quarts de vuit. Lo voluminós tinent d'arcalde 's belluga per la cadira.

Aquell dia 's celebra funció de moda, al Circo eqüestre y tèm que farà tart.

Tot ab un plegat concebeix una idea, y comensa a fer senyals ab la mà a dos ó tres regidors amichs seus, y aquests regidors desfilan l' un darrera del altre.

Y un cop ha lograt lo seu objecte exclama: «Senyors: seria inútil continuar aquesta discussió: no hi ha prou número per pendre acort, y per lo tant s' aixeca la sessió.»

Lo Sr. Durán vá quedarse ab la paraula a la boca; y poch temps després lo Sr. Fontrodona contemplava plè d' admiració 'ls salts dels germans Rizarelli en lo Circo eqüestre.

Algun temps endarrera, l' Institut agrícola catalá de Sant Isidro vá publicar en la *Quinzena del pagès* un remey infalible contra 'ls cuchs, lo pugó, la llagosta, l' oídium y la filoxera, y perque fés més efecte vá publicarlo en vers.

Lo final de aquesta poesia deya:

«Sent con son cástichs de Deu
las maluras de las terras,
entench que tant sols se curan
ab fé, prechs y aygua beneita.»

Y sobre tot, dich jo: ab versificadors com l' aygua, ab versificadors beneits.

A Madrid continuan los robos per las clavagueras. Aquest dia 'ls lladres van emportarse'n uns 8 mil duros ab or y bitllets, espanyant una caixa de ferro de guardar caudals.

Remey contra aquests robos: no tenir los fondos ab or ni bitllets, sino ab calderilla.

Lo rector del Taulat no 's cansa de predicar contra 'l cassino *La Alianza* de Sant Martí, y 'l cassino *l' Alianza* no 's cansa de representar lo drama *«L' expulsión de los jesuitas.»*

Un dia, segons diu un periódich, tracta als sócios de mala manera, calificantlos de un modo que 'l codich penal hi té molt que veure. L' endema, a grans crits, pregunta a las beatas: «¿Los perdonéu?» Y las beatas contestan que sí. Y l' endema passat los convidá a anar a la professó de Corpus y 'ls hi ofereix un pendó.

Lo rector de Sant Martí ja 's véu lo que 's proposa: donar molt lluhiment a la professó de Corpus y per aquest motiu está fent los gegants.

Un periódich assegura que 'l Sr. Cuyás, lo regidor del blat de moro, avants de ser regidor havia sigut capitá manaya.

Quien tuvo retuvo. Sempre aficionat als armats! Are com are té armat a mitj Barcelona.

Si avuy agafan lo Brusi de segur que hi llegirán aquest tros de gacetilla:

«En el surtido de los claustros de la Catedral, magnificamente adornado con flores y cerezas, bailaba el huevo, siendo el encanto de la gente menuda.»

Es una de aquellas gacetillas que las guardan un any per l' altre com aquella altra que diu:

«Las castañeras que han sentido sus reales en diversos puntos de esta capital anuncian la proximidad del invierno.»

Y aquella tan célebre:

«Hoy hace un año que ayer se declaró el primer caso de cólera en esta capital.»

Al Prat s' ha suicidat un propietari, segons diu un periódich, per avaricia.

Los seus germans l' hi reclamavan la legitima, y ell plè de tristesa vá determinar anarse'n del mon, clavante un tiro.

Y per no fer malbé la camisa, vá separarla cuydadament perque la bala no la foradés.

Si vá matarse per avaricia, hem de confessar que no hi entèn prou. Un tret sempre vál dos ó tres quarts, y si 's volia matar de franch no tenia més que deixarse morir de fam.

Darrera de una calamitat solèm veure sempre rasgos d' abnegació dignes d' elogi.

Muñoz cedint tota la fortuna als inundats de las provincias de Llevant es un exemple de desprendiment, digne de l' immortalitat.

A Fransa ha sortit un competidor al filántropo espanyol.

Se diu Dorigny, viu en un poblet petit, y ha tingut la sort de treure 'l primer premi de la rifa franco-espanyola consistent en 150.000 franchs.

Passavan los dias y ningú anava a reclamarlo. Ha-

via tocat al número 2.803,490 y ningú presentava 'l bitllet.

Aquest dia vá descubrirse 'l misteri. M. Dorigny vá enviar una carta a un periódich, dihent: «Visch retirat en aquest poblet, tinch 2.400 franchs de renda y 'm bastan per viure tranquil. La capritxosa sort m' ha favoregut ab una fortuna, a la qual jo renuncio a benefici dels pobres, per no tenir mals de cap. Hi cremat lo bitllet davant del arcalde. Los pobres no tenen de agrahirmho, per quan hi procedit mogut pel egoisme.»

M. Dorigny es un home envejable.

Ab los seus 2.400 franchs de renda es l' home més rich de la terra, perque está content ab lo que té y no ambiciona res més, sino que la seva tranquilat no 's perturbí.

Tè 'l millor patrimoni: un bon carácter.

Per acabar, aquí van quatre máximas que trech de un periódich extranger:

Quan parlis ab algú, procura no ferte més petit que 'ls altres, perque sino s' ho arribarian a creure.

Es tant lo que certs homes consenten en tenir pastor, que al últim no hi ha més remey que tractarlos com a béns.

No demostris may cap mica de gelosia davant deis companys, perque podrias donarlos tentacions.

L' amor domèstich es com lo dinar al mitj dia. Se dina, sí, es veritat; pero 's dina perque es mitj dia.

QUÈNTOS.

Un pintor exposa un quadro a ca 'n Parés.

—Digam francament, que te 'n sembla? pregunta a un amich.

—Home qu' es magnífich, y l' ho dich ab tant més orgull, en quant no hi sentit a ningú més que fós de la mèva opinió.

En todas las capitales en las plassas y passeigs s' hi situan músicas de regiment, per distraure a la concurrencia.

A Barcelona ho fan de un' altre manera. Vajin a las nits a la plassa real y se 'n convenserán.

¡Quina satisfacció dona 'l sentir aquella serenata de granotas!

¡Ah! Alló té la ventatje de recordarnos qu' encare que visquem en una capital, sembla qu' estém a un poblet de fora.

Lo carrer d' Escudellers dona gust.

Empedrat de quatre dias, hi ha en ell més sots qu' en la cara de un grabat.

Ab això dels carrers perque dures sempre la feyna jo proposaria una cosa: Empedrarlos molt poch a poquet y aixis que s' arribés al cap-de-vall tornarlos a empedrar. D' aquesta manera la cosa no s' acabaria may.

Are dihen que s' ha inventat una pedra que no 's fá malbé, y que aviat se farán algunas probas.

Tal vegada 'ls carrers los empedrarán de contribuyens. L' Ajuntament ab las sévas cosas tot sovint nos deixa de pedra.

Un metje tenia la costum de visitar diariament a un amich seu.

Un dia al presentarse a la casa, la criada l' hi diu:

—Avuy lo senyoret no 'l pot rebre.

—Y aixó?

—Está malalt, y precisament perque vosté es metje m' ha dit que no podia rebre 'l.

Un subjecte troba a un pintor y l' hi pregunta:

—Has acabat lo quadro?

—Sí, noy.

—Tinch un amich que donaria doscents duros...

—Ne vull cinch cents, diu lo pintor.

—Déixam acabar: donaria doscents duros no més que per veure 'l.

—Acompaña 'l al taller.

—No 'l veuria: 'l mèu amich es cego.

—Ahir vaig sorprendre a un xitxarello ab la mèva dona, deya un casat molt tranquil.

—Y que vas fer?

—Vaig agafarlo y anava a tirar-lo pel balcò.

—Y no vas ferho.

—No: perque tot de un plegat vaig recordarme de que podrian ferme pagar la multa. ¡Com qu' está prohibit tirá escombrarias al carrer!

Entre dugas amigas.

—Ay Camila, jo l' hi ben treta casantme.

—Y aixó?

—Res, que 'l mèu marit té un génit brutal: es tossut com un bou, y una no sab per hont agafarlo.

—¿Com un bou y no sabs per hont agafarlo? Aixó ray, ximpleta: l' agafas per las banyas.

En un restaurant:

Un parroquiá:—Noy, aquestas ostras son passadas.

Lo mosso:—¡Qué vol que l' hi diga! Jo no soch pas a dintre.

Lo parroquiá:—Veritat es que no hi ets; pero me-reixerias serhi.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Prima amich, ab la total visca felis y ditxós; siga l' hu la prima tersa qu' en avant seguim los dos; que aixis y estimantla forsa, y 'l tres y dos del amor fent treballar desseguida veurás com tens lo que vols.

II.
Dos en hu sempre 'n Seve de lo qu' afirma l' Eudal quant moltas voltas no té la més petita total.

SINONIMIA.

Diu que totá dt en Clará que l' Anton tot vá a l' Habana y en tot allí cobrará tot duros per sa jermana.

ANAGRAMA.

Tot y tot son noms de dona, per pescar mon tot serveix y no fer lo tot nos mana un dels manaments de Deu.

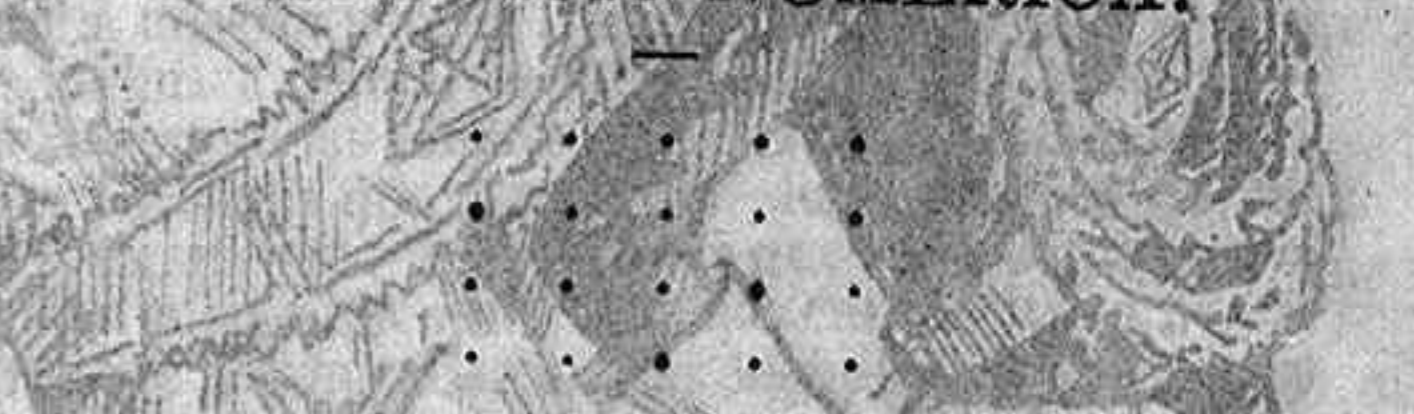
CONVERSA.

—Que vas sense rellojje?
—Calla, home, si me l' han robat!
—Lo bó del cas es que ja tenia 'l lladre, quant lo pillo se vá ficar a l' iglesia, y ab tanta gent.....
—A quina iglesia?
—Jo te ho he dit.

TRENCA-CLOSCAS.

Urgell, Igualada, Calella, Amposta, Ripoll, Mataró. Posar aquests noms en columna, de modo que digan lo nom d' una ciutat d' Espanya.

COMBINACIÓ NUMERICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats verticala horisontal y diagonalment donguin un total de 22.

GEROGLIFICH.

Dit Dit Dit
Fet Fet.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- XARADA 1.ª—Petroli.
- IDEM 2.ª—Ramona.
- ANAGRAMA.—Ambrós, bromas, sombra.
- SINONIMIA.—Estrella.
- TRENCA-CAPS.—Vila-plana.
- TRIANGUL DE PARAULAS.—Brama rama ama ma a
- LOGOGRIFO NUMERIC.—Verdura.
- GEROGLIFICH.—Molls grans fan un granè.

PROFESSÓ DE CORPUS.

No vá may en decadencia,
 s' hi diverteix molta gent,
 y eixint del saló de Cent
 no 'n vulgan més de decencia.